

(Βαμβάκ. Πήλ.) Ἡπ. (Δωδών.) Μακεδ. (Κοζ.) ῥ'ναικήσιος Θράκ. (Ἀκαλάν. Πύργ.) ῥ'νικήσιους Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Κουκούλ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Ἀκαλάν. Ἀδριανούπ. Καρωτ. Σουφλ.) Μακεδ. (Καστορ. Χαλκιδ.) ῥ'νιτσήσους Μ. Ἀσία (Κυδων.) ῥ'νιτσήσους Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ.ά.) Ἐκ τοῦ οὗσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.

1) Ὁ ἀνῆκων ἢ προσιδιάζων εἰς γυναῖκα, ὁ γυναικεῖος ἐνθ' ἄν. : Κάλτισες γυναικήσιες Θράκ. (Σαρεκκλ.) Γυναικήσια ροῦχα Βιθυν. Ῥ'ναικήσια ὀνόματα Θράκ. (Ἀκαλάν.) Ἡ γυναῖκα κουντά 'ς τὰ ῥ'νικήσια τὰ λόγια τ'ς λέει καμμιὰ φουρά καὶ κανέναν σουστὸν λόον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Φτεάνου ῥ'ν'κήσα ροῦχα Μακεδ. (Κοζ.) Ἡ Σούλα ἢ καπιλοῦ ἔφκεσαν καπέλα ῥ'νικήσα Ἡπ. (Κουκούλ.) Τὰ γυνικήσα ροῦχα εἶναι τώρα γέτ'μα (=ἔτοιμα) Μακεδ. (Ἀθηδονοχ.) Γυναικήσια τσουρέπια εἶναι καὶ χρειάζονται νὰ τὰ πλέξης μὲ πλουμῖδια (τσουρέπια=κάλτσες) Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.) Τοῦ κέντ'μα εἶναι ῥ'νικήσια δ' λειὰ Θράκ. (Καρωτ.) Τοῦ φιλι πού μου ὅσσε εἶναι γυναιτσήσο Ἀντίπαρ. Βγήκε ἀπὸ τ' γυνικήσια τ' βόρτα τ'ς ἐκκλησιᾶς Ἡπ. (Κουκούλ.) Μό' χνότου ῥ'νιτσήσου νὰ ἦκ'γι, γέν'δον θιογὸ Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Τὸ βασιλόπουλο βάνει ροῦχα γυναιτσήσια τσαὶ γένεται καλογριά (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Ἐχεις ὅλη τὴ χάρη τὴ γυναικήσια Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. Κι ὁ πόνος του ξέσπασε 'ς ἓνα κλάμα γυναικήσιο ἀδιάκοπο Κ.Παρορ., ἐνθ. ἄν. || Φρ. Γυναικήσια λόγια (ἀνόητοι, ἀνελικρινεῖς λόγοι) Ἡπ. Κύθν. Γυναικήσιες δουλιές (ἀδέξιοι) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Γυνικήσια ρακή (ἐπειδὴ ἔχει γλυκεῖαν γεῦσιν) αὐτόθ. Γυνικήσις ἀρρώστιες (ἀφροδίσια νοσήματα) Ἡπ. (Δωδών.) Ῥ'νιτσήσα καμώματα (ἀνόητοι τρόποι ἢ πράξεις). Μ. Ἀσία (Κυδων.) Γυναικήσια πράματα (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) || Ἄσμ.

Σεβντᾶδες εἶναι δώδεκα, εἶναι κ' ἓνας περισσῖος, σὰν ὁ σεβντᾶς τῶν κοριτσιῶν δὲν εἶν' ὁ γυναικήσιος Ἡπ. (Τσαμκντ.)

Ἐγὼ πααίνου 'ς τὰ κοριτσία, | ντύσ'τι μι ῥ'νικήσια ροῦχα Θράκ. (Σουφλ.) Συνών. γυναικεῖος Α1, γυναικήσιμος, γυναικικός, γυναικίστικος. Ἀντίθ. ἀνθρωπήσιμος, ἀνθρωπήσιος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρήσιος, ἀντρίκειος 1. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὗσ., ὁ ἐν τῷ ναῷ γυναικωνίτης Ἡπ. Ζαγόρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. γυναικαρεῖο 1, γυναικεῖο (εἰς λ. γυναικεῖος Β1), γυναικίδι, γυναικίτης, γυναικοστασίδι, γυναικωνίτης, γυναικωτίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυναικωτός 5).

γυναίκι τό, Ἑρεικ. Ὁθων. ὕναίκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὗσ. γυναικίον.

Ἡ μικρόσωμος γυνὴ ἐνθ' ἄν. : Εἶδα κατακαμένο ὕναίκι 'τονε κ' εὐτό! ἀδύνατη, κακὴ, ἀσκημούτσικη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐτοῦτα τὰ γυναῖκια ἔτσι τὰ κάνουνε Ἑρεικ. Συνών. γυναικάκι 1, γυναικάρι, γυναικίτσα 1, γυναικίτσι, γυναικούδα, γυναικουδάκι, γυναικούδι, γυναικούλα 1.

γυναικιά ἡ, Δ. Κρήτ. γεναιτδιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) Ἡ ἀδεξιότης, ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικὸς ὡς πρὸς τὸ νὰ πράττῃ ἔργα ἀρμόζοντα εἰς ἄνδρα Δ. Κρήτ. : Μ' οὐλῇ τὴ γυναικιά μου, νὰ 'χα πρᾶμα τουφέκι, ἤθελε τοῦ παίξω

νὰ τοῦ δείξω 'γώ. 2) Ἡ δεξιότης τῆς γυναικὸς περὶ τὰς γυναικεῖας ἀσχολίας Κύπρ. : Ἄσμ.

Ἦτουν σωστή τθαὶ πρωτινὴ ἐμέν' ἢ γεναιτδιά μου, ὡς τὸ βελόνιν ἔκαμα τ' ἀντξεία τθαὶ τὰ προιτδιά μου

γυναικίδι τό, ἐνιαχ. ῥ'ναικίδ' Θεσσ. (Τρίκερ.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. γυναικα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίδι.

Τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προωρισμένον μέρος τοῦ ναοῦ, ὁ γυναικωνίτης ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικεῖος Β1.

γυναικίζω Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ. Σαμαρ. Χαλκιδ.) Νίσυρ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. ὕναικίζω Πόντ. (Σταυρ.) ὕναιτσίζ-ζω Κάσ. γεναιτσίζ-ζω Κῶς κ.ά. ῥ'νικίζου Θεσσ. (Δομοκ.) Παρκατ. ἐγυναικίζ'να Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Σταυρ.) Ἀόρ. ἐγυναικίσα Πόντ. (Ὁφ.) Ἀπαρ. γυναικίζ'ναι Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. γυναικίζω.

1) Φέρομαι ὡς γυνή, μιμοῦμαι τοὺς τρόπους καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῶν γυναικῶν, ἔχω ἥθος γυναικὸς, ἐπὶ ἀνδρῶν Θεσσ. (Δομοκ.) Κάσ. Κῶς κ.ά. : Κακὰ ποὺ γεναιτσίζ-ζει φτοσιά! (πολὺ ποὺ γυναικοφέρνει αὐτὸς ἐδῶ) Κῶς Ὑναιτσίζ-ζει τὸ κακόμοιρο, μισοῦναικο εἶν-ναι Κάσ. Δὲν εἶναι καλὰ 'ς τοὺν ἄντρα νὰ ῥ'νικίξῃ Δομοκ. (Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἀριστοφ., Θεσμ., 268 «ἦν λαλῆς δ' ὅπως τῷ φθέγματι γυναικεῖς εὐ καὶ πιθανῶς»). Συνών. γυναικοφέρω.

β) Μεταμορφοῦμαι εἰς γυναῖκα μεταβάλλων τὴν ἀνδρικήν ἐμφάνισιν Νίσυρ. : Ἄσμ.

Τὰ γένεια δὲλ λυπᾶται καὶ μβεομβερίζ-ζεται,

τὴ νιότη δὲλ λυπᾶται καὶ γυναικίζ-ζεται

καὶ πιάν-νει μαξελ-λάφιν γαὶ βάλ-λει το κοιλ-λιά,

καὶ δυὸ χρυσᾶ μανδήλια καὶ βάλ-λει τα βυζ-ζιά

2) Ἐνεργ. καὶ μέσ., νυμφεύομαι Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ. Σαμαρ. Χαλκιδ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Βάιγ. : Ἐγυναικίσα κ' ἐπῆρα ἓναν ὁμορφον κορίτσ' Τραπ. Ἐναν παλληκάρ' ἐθέλεσεν νὰ ἐγυναικίξεν κ' ἐπῆεν ἐφαλάφεσεν ἓναν δύο κορίτσια (ἐφαλάφεσεν=ἐψηλάφησεν=ἀνεζήτησε) Χαλδ. Ἀς τ' ἐγυναικ'σεν ὁ παιδᾶς, ἐνέσπαλεν τὴ μεῖχανεν καὶ τὰ χαρτία (ἀφ' οὗτου ἐνυμφεύθη ὁ νέος, ἐλησμόνησε τὸ ταβερνεῖον καὶ τὸ χαρτοπαίγνιον) Οἶν. Ὁ εἷνας ἀδελφὸς μ' ἐγυναικίσειν κι ἄλλος ἐν' ἀγυναικίστος Κερασ. Ἐκί θέλω νὰ ὕναικίζω (δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ) Σταυρ. Ἐκ' ἐγυναικ'σεν (δὲν ὑπανδρεύθη, ἐπὶ ἀνδρὸς) Ἀντρεάντ. Νικόλας ἐγυναικ'σε καὶ πῆρεν τὴν Ἐλένεν Σάντ. Ὑναικίξ' δύο φορεῖς (νυμφεύεται δύο φορές) Ἀντρεάντ. || Γνωμ. Ἀπὸ πονηροῦ π' ἔφαεν καὶ μικρὸς π' ἐγυναικ'σεν, καμμιάν κ' ἐκομπῶθεν (ὅποιος ἔφαγε ἀπὸ τὸ πρῶν καὶ ὅποιος παντρεύτηκε μικρὸς δὲν μετάνοιωσε, ἐπὶ τῶν ἐνεργούντων ἐγκαίρως. Πβ. τὸ «ἢ μικρὸς μικρὸς παντρεύου ἢ τρανὸς καλογερέψου») Σαντ. Χαλδ. Πρῶτον βούκαν π' ἔρπαξεν καὶ μικρὸς π' ἐγυναικίξεν, καμμιάν κ' ἐκομπῶθεν (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Κερασ. Μικρὸς π' ἐγυναικ'σεν, καμμιάν κ' ἐκομπῶθεν (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ἐγὼ ἀδὰ 'ς σὸν κόσμον ἐγυναικίσα

κ' ἐπῆρα φραγκοπούλα κ' ἔτον μάγισσα

Πόντ.

Δὲ σοῦ 'λιγα 'γώ, γιέ μ', δὲ σοῦ παραγιλοῦσα,

γιέ μου, πᾶρι γυναῖκα, γιέ μου, νὰ γυναικίσης

Καστορ.

